

VỀ SỰ XÂM NHẬP PHÁ HOẠI CỦA VIỆT CỘNG

Phạm Quang Trình

1. Chuyện cũ trước 1975:

Năm 1968, tôi được dự một buổi nói chuyện về “Tình Báo của Việt Cộng” do Cục An Ninh Quân Đội tổ chức tại Sài Gòn. Diễn giả là Năm Công, nhân vật thứ 8 của Cục R (Trung Ương Cục Miền Nam) và Trung Úy Nguyễn Minh Châu, Sĩ Quan Chiến Tranh Chính Trị Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

Năm Công nói rằng ông ta bị Sư đoàn 5 bắt tại Bình Dương chớ không phải đầu hàng hay là xin chiêu hồi. Ông cho biết vì được Cục An Ninh Quân Đội đối xử tử tế nên rất có thiện cảm và sẵn sàng đến trình bày với cử tọa về “Phương Châm Chiến Lược Ba Mũi Giáp Công” của Việt Cộng. Phương châm chiến lược “Ba Mũi Giáp Công” là phương thức đấu tranh qua ba lãnh vực “Chính trị, Quân sự và Binh Vận”. Cuộc xâm lăng gọi là “Giải Phóng Miền Nam” của Cộng sản Hà Nội được đặt nền móng và khai triển trên ba lãnh vực đó. Chính trị bao gồm tổ chức, vận động, ngoại giao. Quân sự là xây dựng và đấu tranh bằng các lực lượng võ trang. Và Binh vận là công tác tình báo “xâm nhập và phá hoại” Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Năm Công đã trình bày tỉ mỉ bằng những dẫn chứng cụ thể về “sách lược đấu tranh” của Việt Cộng. Nói khác hơn, theo ông thì Việt Cộng đấu tranh có bài bản hẳn hoi. Cho nên muốn đối phó lại với âm mưu xâm lược của Việt Cộng thì phía Việt Nam Cộng Hòa cũng phải có sách lược tương xứng.

Trung Úy Nguyễn Minh Châu nguyên là cán bộ Việt Cộng nằm vùng tại Miền Nam. Ông không tập kết ra Bắc, nhưng được bố trí ở lại Miền Nam và xin vô học Trường Sĩ Quan Thủ Đức khóa 5 (?). Ông cho biết vợ ông cũng là cán bộ Việt Cộng hoạt động ở trong bung. Học Trường Sĩ Quan Thủ Đức, tốt nghiệp, hoạt động trong ngành Chiến Tranh Tâm Lý, leo lên đến Trung Úy mà Cục An Ninh Quân Đội vẫn chưa phát hiện thì quả là một “kỳ công” của anh cán bộ Việt Cộng. Nhưng lý do nào khiến cán bộ Việt Cộng Nguyễn Minh Châu ra đầu thú mới là vấn đề. Ông cho biết trong thời gian học tập và sau này ra trường phục vụ trong ngành Tâm Lý Chiến thời Đệ Nhất Cộng Hòa, ông ta đã suy nghĩ rất nhiều. Nhờ được học tập, đọc các tài liệu và quan sát cuộc sống của dân chúng trong chế độ Đệ Nhất Cộng Hòa, ông thấy nó khác với những điều Việt Cộng tuyên truyền, nhồi sọ. Dưới mắt ông, cuộc sống của dân chúng trong chế độ Việt Nam Cộng Hòa sung túc, tự do. Cá nhân ông cảm thấy thoải mái khác hẳn những gì là gò bó trong vùng Việt Cộng kiểm soát. Trong khi đó, theo dõi tin tức vào trong bung thì vợ ông “theo lệnh Đảng” đã lấy một cán bộ khác. Sống trong sự dằn vặt về ý thức hệ và lý tưởng đấu tranh, ông luôn cảm thấy cô đơn và rất đau khổ mà không biết tỏ lộ cùng ai được. Cuối cùng, vì không chịu nổi cảnh cô đơn và dằn vặt đó, ông ra đầu thú với An Ninh Quân Đội. Nơi đây, họ cho ông biết là Cục An Ninh đã và đang theo dõi một “tên cán bộ Việt Cộng nằm vùng, bí danh là X... mà chưa biết tên này nằm ở đâu”. Cán bộ nằm vùng bí danh X. đó chính là Trung Úy Nguyễn Minh Châu.

Mới đầu, ông tưởng là sẽ bị vô ngôi tù thời gian rồi cho giải ngũ. Nào ngờ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đối xử tử tế và vẫn duy trì ông ở vị trí hiện tại là Trung úy ngành Tâm Lý Chiến và dành cho ông nhiều công tác quan trọng hơn. Ông cảm ơn Chính Phủ và Quân

Lực Việt Nam Cộng Hòa và hứa sẽ phục vụ chính nghĩa Quốc Gia một cách tích cực chống lại chủ nghĩa Cộng sản độc hại.

Qua hơn một giờ nghe trình bày, cử tọa rất chăm chú và thăm phục Năm Công ăn nói lưu loát, mạch lạc. Phần cá nhân tôi, tôi chú ý đến những mảnh khóe xâm nhập của Việt Cộng vào Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Những mảnh khóe đó không có gì mới lạ và có vẻ rất là bình thường đến độ tầm thường, nhưng lại có công hiệu.

Sau phần nói về cá nhân mình cùng những hoạt động đặc biệt, hai diễn giả Năm Công và Trung Úy Nguyễn Minh Châu nói về công tác Bình Vận, làm sao xâm nhập vào hàng ngũ Quân Đội Quốc Gia. Phương cách hay mảnh khóe rất đơn giản và tầm thường từ xưa đến nay là Tiền và Gái. Ngoài ra, có thể dùng cách “bắt địa hay bắt bí”.

Dùng tiền để đánh vào lòng tham. Thường kẻ tham tiền sẽ dễ dàng bị mua chuộc, từ cái tầm thường, vô thưởng vô phạt để cho đối tượng đi sâu vào vòng kiểm soát của mình đến những cái khác cao hơn. Rồi cứ dần dần tăng lên, đi sâu và lún sâu vào cái thế không sao thoát ra được, buộc phải theo và hành động cho Việt Cộng. Dùng gái là “mỹ nhân kế”. Chuyện này thì mấy ai thoát khỏi, kể cả Tổng Thống, Thủ Tướng. Trong những đồn bót, Việt Cộng đã dùng rất nhiều cán bộ phụ nữ được huấn luyện, làm sao để những cán bộ nữ này lập được “quan hệ tình cảm” với binh lính Quốc gia, từ binh nhì đến các chức vụ cao hơn. Chuyện thanh niên nam nữ yêu nhau rồi lập gia đình là chuyện bình thường. Cho nên điều cần là nữ cán bộ làm sao lập được quan hệ yêu đương với lính, rồi lấy lính làm chồng, lọt vào trong hàng ngũ, ít ra là trong đồn bót để làm nội công.

Công tác xâm nhập “bình thường” này của Việt Cộng đã có kết quả ít nhiều. Nhưng thực tế cho biết, thường đã có những phản ứng ngược lại, khi “quan hệ tình cảm yêu thương” lấn thặng “quan hệ Đảng và đồng chí”. Rất nhiều nữ cán bộ Việt Cộng khi đã có chồng là lính Quốc Gia, lại đem lòng yêu thương thật sự. Rồi khi có con, có cuộc sống thoải mái thì “thố lộ” cho chồng biết mọi chuyện, nhất là vai trò của mình và đồng ý “hợp tác” với An Ninh Quân Đội để “tiêu diệt” lại Việt Cộng.

Trường hợp bị “bắt bí” thì cụ thể nhất là trường hợp một Trung Úy từng sự tại Bộ Tư Lệnh Hải Quân, Bến Bạch Đằng, Sài Gòn. Gia đình Trung Úy Hải Quân này sống ở vùng nông thôn Miền Tây. Khi còn là học sinh thì Trung Úy này lên tỉnh và Sài Gòn học. Sau khi đậu Tú Tài, thanh niên này thi vào Trường Sĩ Quan Hải Quân Nha Trang, ra trường và được phái đi phục vụ nhiều nơi. Sau cùng được bổ về Bộ Tư Lệnh Hải Quân ở Bến Bạch Đằng. Cha mẹ ông Trung Úy này vẫn sống ở miền quê và vẫn bị Việt Cộng địa phương theo dõi. Khi biết viên Trung Úy về Bộ Tư Lệnh Hải Quân và thỉnh thoảng cũng về thăm nhà thì cán bộ tình báo nằm vùng đến “điều đình” với cha mẹ của viên Trung Úy là nhờ mua giùm thuốc Tây. Chuyện xem ra dễ dàng và vô thưởng vô phạt nên Trung Úy đã nhận lời mua giúp. Rồi dần dần, Việt Cộng nhờ mua nhiều hơn hoặc nhờ làm một vài việc khác xét ra cũng “vô thưởng vô phạt” như mua thuốc. Sau cùng, Việt Cộng yêu cầu Trung Úy vẽ giùm bản đồ Bộ Tư Lệnh Hải Quân ở Bến Bạch Đằng thì viên Trung Úy này cảm thấy sợ hãi vì đã lún sâu vào vòng kiểm soát của Việt Cộng mất rồi. Làm theo chúng thì rất nguy hiểm, mà không làm thì cha mẹ sẽ bị Việt Cộng bắt vô bung. Quyết định cuối cùng là Trung Úy đó đã báo cho Cục An Ninh Quân Đội biết và một kế hoạch phản gián được giăng ra bắt trọn ở Việt Cộng nằm vùng ở vùng 4.

2. Chuyện mới sau 1975

Sau năm 1975, Phong Trào Phục Quốc một thời bùng lên trong nước. Ngoài việc đàn áp bắt bớ, Việt Cộng đã tung ra nhiều nhóm Phục Quốc giả để gài bẫy bắt những chiến sĩ phục quốc thật. Chuyện này xảy ra nhiều lúc và nhiều nơi khắp trong lãnh thổ Miền Nam Việt Nam. Chính vì thế mà nhiều nhóm thật đã bị mắc bẫy và bị bắt giam. Sau khi chương trình đoàn tụ gia đình (ODP) được tiến hành và nhất là sau khi quan hệ ngoại giao Mỹ- Việt Cộng được thiết lập, Việt Cộng lại tìm cách xâm nhập vào khối Người Việt Quốc Gia tại Hải Ngoại.

a). Khoảng năm 1991, một người tại Sài Gòn đang làm giấy tờ qua Hoa Kỳ theo diện đoàn tụ gia đình tức là theo chương trình ra đi có trật tự (Orderly Departure Program, viết tắt là ODP). Đang tiến hành giấy tờ thì ông được Sở Công An Thành Phố gọi lên. Nơi đây hỏi ông có muốn đi sớm không? Ông tưởng rằng chúng muốn làm tiền, nên trả lời là muốn nhưng phải hoàn tất “thủ tục đầu tiên” là bao nhiêu. Công An bảo không cần tiền. Họ cần ông hợp tác làm việc. Ông hỏi hợp tác như thế nào? Công An trả lời rất rõ ràng: “Ông qua Mỹ viết cho một tờ báo chống Cộng”. Ông giật mình, trả lời rằng không có khả năng viết lách rồi từ chối khéo để ra về.

b). Ông TDV trong Lực Lượng X về Việt Nam hoạt động bị Việt Cộng bắt giam khá lâu. Chúng dụ giã姆 bảo viết bản kiểm điểm cá nhân rồi sẽ được thả. Thời gian ở tù lâu quá, ông buồn chán và thất vọng, nên đã làm theo chúng, viết bản kiểm điểm rất thành khẩn đến độ nhận lỗi với mọi người từ “cha mẹ, vợ con, bạn bè, gia đình, xã hội...” Không tội lỗi gì mà ông không nhận. Vì nghĩ rằng nhờ đó, ông sẽ được chúng thả. Và lại viết kiểm điểm chỉ là hồ sơ cá nhân, có liên hệ khác đâu mà lo. Sau khi viết bản kiểm điểm đạt đúng tiêu chí chúng đặt ra, thì ông được Công An dẫn ra ngoài ăn uống, chụp hình. Điều ông không ngờ là khi được thả thì các bản kiểm điểm ông viết đã được đăng trên báo Công An, báo Tuổi Trẻ cùng với hình ông đang ăn uống, ngồi bên mấy người đẹp mà Công An bố trí trong tấn tuồng do chúng đạo diễn. Kết luận: Ông là con cua đã bị bẻ gãy hết càng, hết gọng!

c). Ông DHH trong Đảng Y (có quốc tịch Hoa Kỳ) cũng về Việt Nam hoạt động bị Việt Cộng bắt nhốt hơn một năm. Ông bị Công an dụ giã姆, tố cáo các đồng chí, viết bản kiểm điểm thành khẩn nhận tội và cam kết làm một số công tác cho Việt Cộng tại hải ngoại sau khi được chúng thả ra. Ông B đã tham gia nhiều đoàn thể và đoàn thể nào có ông là y như có chia rẽ, nội bộ lũng củng.

d). Ông XVN trong Phong Trào Z về Việt Nam hoạt động bị Công an bắt. Chúng muốn thả với điều kiện nộp tiền chuộc mạng, viết lời cam kết và làm công tác báo chí tại hải ngoại. Trong trại giam, Công an chiếu Video cho ông coi sinh hoạt các Hội đoàn tại hải ngoại và nói: “Anh về hợp tác với chúng tôi. Anh được quyền tự do viết bài đả kích, chửi bới bất cứ ai, bất cứ cơ quan nào, ngoại trừ “Bác Hồ và Đồng chí Tổng Bí Thư”.

e). Sau 30 tháng 04 năm 1975, khi phong trào vượt biên vượt biển lên cao, Cộng sản Việt Nam đã tổ chức nhiều chuyến vượt biên để làm tiền đồng thời đã gài một số cán bộ trà trộn trong đám người đó để xin tị nạn hầu làm công tác tình báo, giao liên. Ngay trong số những người vượt biên do Việt Cộng tổ chức, đã có những người phải cam kết làm một số công tác chỉ định khi định cư ở nước ngoài. Tất nhiên, Việt Cộng đã dùng nhiều mảnh

khóe kèm kẹp những người này để họ phải làm công tác, dù rằng họ không phải là Cộng sản nhưng ở thế kẹt, bắt buộc phải làm.

f). Bà DTPH. cho biết: “Quán Cà phê” kia là của tụi nó đấy. Tụi nó nhờ người đứng tên mở ra để kinh tài, làm ăn. Tụi nó còn một căn nhà “Văng Lai” ở đường Kird. Bất cứ ai cần đến tá túc đều được tụi nó giúp đỡ. Nó bảo tôi cần xử dụng làm gì thì cứ cho biết, chỉ lấy lệ phí tượng trưng. Sao tụi nó lăm tiền thế?”

3. Những suy tư và thắc mắc

Những câu chuyện có thật nêu trên đã làm người viết và nhiều người suy nghĩ. Chuyện tưởng như đùa mà thật sự đã xảy ra. Có nhiều người không tin. Nhưng những người có con mắt tình báo thì đó là chuyện thường tình, dù họ không thấy trước mắt. Phần đông dư luận cho rằng chiến tranh Việt Nam đã kết thúc. Đây là cái nhìn về quân sự. Còn về những mặt khác (chính trị, kinh tế, văn hóa) thì trận chiến Quốc-Cộng thật sự chưa chấm dứt. Nó đã biến thể hoặc chuyển sang một hình thức khác, từ quân sự sang chiến tranh chính trị. Quan niệm đấu tranh thường trực của Mao Trạch Đông khai triển từ chủ nghĩa Mác khẳng định điều đó: “Chiến tranh là chính trị đổ máu. Chính trị là chiến tranh không đổ máu.” Còn quan niệm của Chính Phủ Trung Hoa Quốc Gia thì “Chiến tranh Chính trị là sự kết hợp của Lục Đại Chiến. Đó là: Mưu lược chiến, Tư tưởng chiến, Tổ chức chiến, Tâm lý chiến, Tình báo chiến và Quân chúng chiến”. Quan niệm này được du nhập vào Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa do Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị thuộc Bộ Tổng Tham Mưu phụ trách.

Trở lại cuộc chiến Quốc- Cộng tại Việt Nam, chúng ta thấy những điểm sau đây:

– Cuộc chiến Quốc Cộng vẫn còn tiếp diễn? Cuộc chiến đó trước đây xảy ra là do âm mưu xâm lược của Cộng sản Hà Nội qua công cụ bù nhìn của chúng là Mặt Trận Dân Tộc Giải Phóng Miền Nam. Cuộc chiến quân sự Quốc-Cộng đã thật sự chấm dứt ngày 30 tháng 04 năm 1975. Nhưng bây giờ cuộc chiến Quốc-Cộng đó tiếp tục diễn ra dưới nhiều hình thức khác giữa bọn cầm quyền Cộng sản Hà Nội và Đại Khối Dân Tộc, cũng gọi là Khối Người Việt Quốc Gia. Nếu như Cộng sản Hà Nội nắm ưu thế trong nước thì Khối Người Việt Quốc Gia nắm ưu thế tại Hải Ngoại.

– Những hiện tượng không thể nghi ngờ: Cộng sản Việt Nam trước đây coi những người vượt biên tìm tự do tức Khối Người Việt Hải Ngoại là bọn phản quốc, phản động chạy trốn ra nước ngoài thì nay chúng coi là Khúc Ruột Ngàn Dăm, là Con Bò Sữa làm giàu cho Đất Nước bằng mọi cách phải tranh thủ. Chính vì thế, mà chúng tung ra Nghị Quyết 36 để thực hiện chủ trương xâm nhập và lèo lái. Với việc vận động lập được quan hệ ngoại giao với Hoa Kỳ từ hơn 10 năm nay, cộng thêm với việc du lịch về thăm Quê Hương của đồng bào hải ngoại, Cộng sản Việt Nam có bàn đạp pháp lý và có trốn để tìm cách xâm nhập Khối Người Việt Hải Ngoại. Cộng sản chớp bu đã tìm cách cho con em chúng du học, lập gia đình với Việt kiều, gửi tiền ra nước ngoài, xây dựng cơ sở làm ăn, buôn bán trong nhiều lãnh vực. Cộng sản gửi các đoàn nghệ sĩ ra hải ngoại trong chủ trương giao lưu văn hóa, mời phần tử hoạt đầu, đầu cơ, và các chính khách xa lông về thăm Quê Hương trong chủ trương hòa hợp hòa giải mà thực chất là củng cố chế độ và làm suy yếu tiềm năng đấu tranh của Khối Người Việt Quốc Gia.

– Những hiện tượng đáng nghi: Việc ông bạn ở Sài Gòn được Công An mời lên đề nghị làm thủ tục cho đi sớm với điều kiện “viết cho một tờ báo chống Cộng” là chuyện có

thực. Điều đáng nghi là “những tờ báo chống Cộng” nào là của Việt Cộng. Có người nói cho biết “đã chứng kiến tận mắt thấy những tên làm trong Tòa Lãnh Sự Việt Cộng đậu xe ở khu X... rồi đến họp ở tòa soạn báo T... vào lúc 8 giờ tối...” Đáng nghi vì có những tờ báo viết bài chống Cộng đầy mình, nhưng đồng thời lại cũng đang những bài viết đánh phá, chụp mũ lung tung những nhân vật và những hội đoàn Quốc Gia. Theo lập luận của Công An nói cho ông C trong Phong Trào Z nói trên thì “Anh có thể đả kích, phê bình, chửi bới bất cứ ai, bất cứ cơ quan nào ngoại trừ “Bác Hồ và Đồng chí Tổng Bí Thư” có nghĩa là Việt Cộng không quan tâm nhiều về những bài viết chống Cộng của báo chí hải ngoại. Chúng biết Khối Người Việt Hải Ngoại chống Cộng mạnh mẽ, cùng mình. Mà dù cho có viết thêm thì trong nước cũng chẳng mấy ai biết. Nhưng Cộng sản cũng biết sợ và chúng sợ cái gì? Cộng sản có hai cái sợ: sợ (1) Cộng Đồng Người Việt đoàn kết và (2) sợ thần tượng bị sụp đổ.

Cái sợ thứ nhất của chúng là Khối Người Việt Hải Ngoại ĐOÀN KẾT. Cho nên chúng ra sức làm thế nào để cho Khối Người Việt Hải Ngoại CHIA RẼ và đánh nhau loạn xạ. Cách hay nhất là gây mâu thuẫn, chụp mũ, bới móc, bôi bẩn, đả kích, vắn vắn, nghĩa là làm thế nào trên những tờ báo chống Cộng do Cộng Sản làm chủ trực tiếp hay gián tiếp, xuất hiện những bài báo chống nhau, chống Cộng Đồng, chụp mũ những nhân vật Quốc Gia, các Hội đoàn, Đoàn thể. Việt Cộng dư biết một số nhân vật ở Hải Ngoại khi bị chửi, bị đả kích hay bị bôi bẩn là không dám tham gia hoạt động nữa, tìm cách rút lui. Cộng sản lợi dụng vào nhược điểm đó để cho tay sai viết bài bôi bẩn, chụp mũ đến độ phải rút lui để chúng nhào vô chiếm cứ. Điểm này thì Đức Cố Hồng Y Nguyễn Văn Thuận trong bài nói chuyện tại các Giáo Xứ trước ngày 30 tháng 4 năm 1975 đã khuyên Giáo Dân phải bình tĩnh và dấn thân trong xã hội nhiều hơn. Nếu mình không dấn thân thì các phần tử xấu sẽ thừa cơ nắm giữ và làm băng hoại xã hội.

Hiện nay, trên các Trang Mạng xuất hiện những Nick ma chuyên viết bài xuyên tạc lịch sử, chia rẽ Tôn giáo để các khối tín đồ “uýnh nhau” nhằm phân tán lực lượng của Khối Người Việt Quốc Gia. Đó là vấn đề chúng ta cần phải quan tâm và ra sức bẽ gãy âm mưu xâm nhập phá hoại của Việt Cộng.

Cái sợ thứ hai là sợ thần tượng Hồ Chí Minh và kẻ kế vị bị sụp đổ. Vì như mọi người đều biết chủ nghĩa cộng sản đã sụp đổ trên toàn thế giới, ngay chính tại cái nôi sinh ra nó là Liên Xô. Cho nên để chống đỡ nguy cơ sụp đổ tại Việt Nam, Việt Cộng phải bày ra cái gọi là Tư Tưởng Hồ Chí Minh để làm điểm tựa cuối cùng. Chúng cố tình tô son điểm phấn cho thần tượng Hồ có một tầm vóc tư tưởng khả dĩ làm nền tảng thay cho chủ nghĩa Mác khi chủ nghĩa lỗi thời này bị quăng vào sọt rác của lịch sử. Tất nhiên kẻ kế vị Hồ Chí Minh là những tên Tổng Bí Thư Đảng Cộng Sản cũng cần được “thần tượng hóa” để làm điểm tựa giữ chế độ cho vững. Cho nên muốn đánh thắng Cộng sản Việt Nam thì trước hết phải đánh đổ thần tượng Hồ Chí Minh, sau đó kẻ kế vị Hồ. Trong nước không ai dám công khai động đến Hồ Chí Minh thì hải ngoại tha hồ lột mặt nạ “thần tượng thú vị của này”.

Trở lại nhưng chuyện đánh phá chụp mũ, bôi bẩn ở hải ngoại thì trên thực tế, chúng ta chứng kiến một số tờ báo đã có hành vi y như lập luận của Công An Việt Cộng nghĩa là đăng những bài chống Cộng đồng thời không tiếc tay viết những bài đả kích thậm tệ bất cứ nhân vật quốc gia nào có vẻ “nổi” một chút. Hiện tượng tung tin giả, chụp mũ, bôi bẩn đầy rẫy trên báo chí. Bây giờ thì việc sử dụng Internet phổ biến khá mạnh. Ai có máy

Computer đều có thể sử dụng dễ dàng. Có nhiều kẻ gian mang nhiều Nicks khác nhau xuất hiện trên các Diễn Đàn Internets, đánh phá lung tung. Cứ viết nhiều, viết bậy, nhắc đi nhắc lại nhiều lần là có kẻ tin. Điển hình trong hai năm qua, hồi ký chiến tranh Trở Lại Mật Khu Sinh Lây của ông Nguyễn Bửu Thoại là một bằng chứng về hành động phá hoại của kẻ gian. Ông Nguyễn Bửu Thoại chỉ nói đến hiện tượng tiêu cực về chuyện “lãng nhãng của” một anh lính dưới quyền với một cô thôn nữ mà cuối cùng anh lính đã cưới cô làm vợ. Vậy mà kẻ gian và cũng là kẻ thù của ông dựng đứng cho rằng ông Nguyễn Bửu Thoại mại lỵ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, rằng Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa chuyên hiệp dâm. Chuyện tung tin này rất dễ gây xúc động và nếu độc giả chưa từng đọc Trở Lại Mật Khu Sinh Lây thì dễ dàng tin rằng ông Nguyễn Bửu Thoại đã mại lỵ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

Trên thực tế, chúng ta cũng chứng kiến một số phần tử xem ra không làm một việc gì nổi, nhưng hễ những tên này tìm cách len lỏi vào bất cứ hội đoàn nào là y như hội đoàn đó có chuyện lồi thối. Điển hình là Tổng Hội Thủ Đức và Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại. Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại thì loạn từ hơn 10 năm nay vì những tranh chấp vô bổ. Nhưng nếu hiểu rõ chuyện ra thì không lấy gì làm lạ cả. Đây là tiếng nói duy nhất của Khối Người Việt Quốc Gia trên Diễn Đàn Văn Bút Quốc Tế mà Cộng sản Hà Nội và Hội Nhà Văn của chúng thì không được tham gia chỉ vì chúng không tôn trọng Nhân Quyền và quyền Tự Do Ngôn Luận của người cầm bút. Cho nên chúng phải tìm cách len lỏi, xâm nhập để phá hoại. Đó là Văn. Còn bên Võ, Tổng Hội Thủ Đức là hội quy tụ những cựu Sinh Viên Sĩ Quan của một Quân Trường có tiếng là đào tạo số lượng sĩ quan đông nhất cho Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa trong thời kỳ chiến tranh. Cho nên chúng ta cũng không lấy làm lạ khi thấy Tổng Hội đang đà đi lên thì lại có những tranh chấp phá hoại.

Quan sát những buổi lễ sinh hoạt của Cộng Đồng tại nhiều nơi, người ta thường chứng kiến một số người hình như không ở trong Ban Tổ Chức, nhưng lại làm nhiệm vụ quay phim, chụp ảnh. Câu hỏi cần đặt ra là những người này làm gì, cho ai? Cho nên trở lại chuyện ông C trong Phong Trào Z được Công An Việt Cộng cho coi Video về sinh hoạt Cộng Đồng Hải Ngoại thì ta có quyền nghĩ rằng Việt Cộng đã bỏ tiền ra thuê bao một số người, có thể là bọn nằm vùng, gián điệp, những kẻ cần tiền sẵn sàng làm công tác đi chụp hình, quay Video cho chúng mọi sinh hoạt của Cộng Đồng Việt Nam Hải Ngoại. Chỉ cần một số tiền nhỏ và dụng cụ quay phim là “kẻ làm công” có thể thực hiện dễ dàng công việc thuê mướn. Cách đây mấy năm, người viết được đọc một số báo của Việt Cộng từ một ông bạn có người nhà về Việt Nam. Tờ báo đó đã viết bài với đầy đủ chi tiết đã kích một số nhân vật tên tuổi hoạt động tại San Jose là những tên “ăn trợ cấp của Mỹ”. Buồn cười là tác giả viết những bài báo này không biết gì sinh hoạt của xã hội Mỹ mà dám viết bừa viết bậy. Tất nhiên là những nhân vật bị báo Việt Cộng đã kích đã có một số chất liệu do tay sai nằm vùng thâm nhập và cung cấp.

Những điều không thấy nhưng vẫn phải nhận là có thực: Người viết muốn nói đến chuyện tình báo, gián điệp. Bọn làm công tác gián điệp, tình báo luôn được huấn luyện kỹ càng về kỹ thuật công tác. Chúng xâm nhập rất hay, nguy trang rất khéo, tổ chức rất giỏi, và phá hoại cũng rất kinh hồn. Bình thường chẳng mấy ai biết chúng. Nhưng các chính phủ nào cũng có cơ quan chuyên môn về tình báo để theo dõi, khám phá. Rồi khi khám phá ra kẻ phá hoại, những tên gián điệp được công bố tên tuổi thì lúc ấy chuyện đã đổ bể hay lộ tẩy thì quần chúng mới hay mới biết. Hãy nói về các nhân viên ngoại giao

của bất cứ chính phủ nào thường đều là những nhân viên tình báo. Chuyện chẳng đâu xa, trường hợp Đinh Bá Thi đại diện của Cộng sản Việt Nam tại Liên Hiệp Quốc và David Trương Đình Hùng (con trai LS. Trương Đình Dzu) bị chính quyền Mỹ bắt quả tang tội làm gián điệp hồi năm 1977. David Trương Đình Hùng bị tổng giam còn Đinh Bá Thi bị trục xuất. Lúc ấy, người viết còn ở Việt Nam thấy dư luận xôn xao làm cho Việt Cộng bẽ mặt. Cái tin Đinh Bá Thi bị trục xuất đã làm người trong nước nghĩ thầm rằng: “Tên này khôn thì tìm cách trốn đi hoặc đầu hàng Mỹ. Ngu thì cứ về Việt Nam.” Quả nhiên là đúng, sau khi về Việt Nam được mấy tháng, có tin Đinh Bá Thi bị xe đung chết tại Tuyên Đức.

Công tác xâm nhập phá hoại Cộng đồng người Việt Hải Ngoại hiện nay do Tổng Cục Phản Gián/Cục Đối Ngoại của Hà Nội phụ trách với ngân khoản cả hàng trăm triệu Dollars mỗi năm. Tổng Cục Phản gián do tên tướng Nguyễn Chí Vịnh cầm đầu. Nguyễn Chí Vịnh là con tướng VC Nguyễn Chí Thanh (bị B 52 ném bom chết trong chiến trường miền Nam năm 1967). Khi thực hiện kế hoạch xâm nhập phá hoại, Việt Cộng sẽ dùng đủ mọi phương tiện, mọi thủ đoạn: Tiền bạc (Dollars), gái đẹp, thân nhân... Điều này dễ hiểu như đã nói trên. Nhưng biết như vậy mà vẫn có thể mắc mưu.

Cũng cần phải nói thêm về ngành tình báo của Việt Nam Cộng Hòa trong thời chiến cũng đã tạo được biết bao thành tích. Nếu như Việt Cộng đã cài được nhiều ỏ gián điệp vào trong Chính Quyền và Quân Đội mà điển hình là trường Sĩ Quan Thủ Đức thì ngược lại phía Việt Nam Cộng Hòa cũng cài ngược lại vào nội bộ của Việt Cộng, thế nên bao nhiêu cơ sở gián điệp của Việt Cộng bị tóm trọn ỏ. Từ Phong Trào Tô Cộng đến Quốc Sách Ấp Chiến Lược, rồi đến Chiến Dịch Phụng Hoàng, bao nhiêu ỏ Việt Cộng bị phanh phui. Nhân đây cũng phải khen sư đoàn 5 Bộ Binh một lần vì đã bắt được Nam Công, nhân vật thứ 8 của Cục R (Trung Ương Cục Miền Nam). Rồi Việt Nam Cộng Hòa còn bắt được vợ của Trần Bạch Đằng nhốt trong Tổng Nha Cảnh sát Quốc Gia. Sau biến cố Mậu Thân 1968, Mỹ mượn vợ Trần Bạch Đằng để khai thác, nhưng rồi đem đổi lấy tù binh Mỹ bị Việt Cộng bắt. Sau ngày 30.04.1975, vợ Trần Bạch Đằng được chức Thứ Trưởng Tư Pháp đặc trách Miền Nam, một chức vụ bù nhìn làm kiếng, chớ vợ Trần Bạch Đằng thì dốt đặc cán mai biết gì luật lệ với tư pháp. Chính Trần Bạch Đằng cũng thú nhận trong cuốn Kê Sĩ Gia Định rằng y chút nữa cũng bị thộp cổ. May mà y ngâm mình dưới nước trong một bụi cỏ trên sông mà thoát. Rồi đến Phạm Thị Yên, một đợc sĩ là vợ của Trần Bửu Kiếm (Trung Ương Cục Miền Nam) cũng bị Việt Nam Cộng Hòa bắt nhốt ở Trung Tâm Cải Huấn Thủ Đức. Sau Mỹ lại mượn khai thác và trả cho Việt Cộng. Nhưng có lẽ cũng vì thế mà sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, Trần Bửu Kiếm bị nghi ngờ và chìm luôn.

Trở lại Cộng đồng Người Việt tại Hoa Kỳ hiện nay là đối tượng quan trọng của Cộng sản Việt Nam. Đương nhiên là chúng phải tìm mọi cách len lỏi xâm nhập vào trong mọi lãnh vực, mọi hoạt động. Các đoàn thể ái hữu là dễ dàng nhất. Ngay đến các đoàn thể chính trị, chúng vẫn có thể xâm nhập dễ dàng. Lý do là vì tổ chức lỏng lẻo, kết nạp đoàn viên bừa bãi, chỉ cần số đông. Mặt khác, người ta có quyền nghi ngờ một số đoàn thể mà dư luận cho rằng “chống Cộng giả”. Những đoàn thể đó có thể do chính Việt Cộng nằm vùng tổ chức, cũng có thể do người Việt quốc gia tổ chức rồi bọn cán bộ nằm vùng xâm nhập, lèo lái, rồi nhảy lên nắm lấy vai trò lãnh đạo.

Một sự kiện nữa là trong buổi giao thời, bao giờ cũng xuất hiện bọn “đón gió trở cờ”, bọn hoạt đầu chính trị, bọn cơ hội chủ nghĩa, vân vân. Vì không có lập trường vững chắc,

nhất là không có khả năng tổ chức mà chỉ ham lợi lộc, chức quyền, nên bọn người này rất dễ dàng tự nguyện làm tay sai cho giặc. Như tình hình hiện nay, bọn đốn gió trở cờ đang âm thầm hoạt động để may ra Việt Cộng “bố thí” cho chút cơm thừa canh cặn. Thật là ngu xuẩn khi bọn người này đi đêm với Cộng sản mà không biết rằng “không có thực lực mà xin nói chuyện với chúng thì chỉ có khả năng làm tay sai” mà thôi.

Câu hỏi đặt ra là tại sao những đoàn thể chính trị mon men về biên giới dễ dàng bị chúng tóm trọn ổ? Câu trả lời không khó vì cái tật ồn ào phô trương “lạy ông tôi ở bụi này” của một số đoàn thể đấu tranh. Ngoài ra, Thái Lan là đất chứa đầy thứ tình báo, trong đó đại gì mà Việt Cộng không có. Bây giờ chuyện đi lại giữa Hoa Kỳ- Việt Nam quá dễ dàng, những quan hệ hôn nhân, buôn bán, đổi tiền, vân vân là cửa ngõ để chúng xâm nhập. Tất nhiên là Mỹ dư biết và họ có đường lối xử sự riêng của họ. Còn khối Người Việt Quốc Gia thì chúng ta đối phó ra sao?

Tạm kết luận

Chuyện Việt Cộng xâm nhập phá hoại là điều hiển nhiên. Nhưng muốn phát hiện sự xâm nhập của chúng thì phải có cái nhìn về tình báo và để tâm theo dõi. Ai lãnh nhiệm vụ này, tất nhiên là các đoàn thể đấu tranh phải đi tiên phong, sau đến mọi đoàn thể người Việt quốc gia ở hải ngoại. Kẻ thù thì làm việc 24 trên 24 và có nhiều phương tiện với ngân khoản cả hàng trăm triệu Dollars. Còn các đoàn thể mình thì đấu tranh theo kiểu cuối tuần (Weekend). Trận chiến tuy không đổ máu nhưng cũng khốc liệt không kém. Phải làm sao đây? Tất nhiên ngoài công cuộc xây dựng, đoàn kết thì các đoàn thể đấu tranh phải tích cực hơn trong mọi lãnh vực. Ngay những hội đoàn ái hữu, nếu chịu dấn thân xa hơn mục tiêu ái hữu thì sẽ mang lại nhiều hiệu quả hơn. Và có lẽ đã đến lúc chúng ta nên làm một cuộc tổng kiểm kê lại mọi thành quả và thất bại của 30 năm lưu vong để biết vị thế và tương quan Địch-Ta như thế nào. Nhìn đúng thực trạng, thấy rõ nhu cầu, mới có thể tìm ra phương pháp hay sách lược đấu tranh hữu hiệu.

San Jose ngày 08 tháng 09 năm 2006

Phạm Quang Trình

Nguồn: Minh Triết Việt.Net

Gửi lên: **Người Việt Gốc Ớt**

Ngày 20/12/2015

www.vietnamvanhien.net